

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 47
Den 19 Nov.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

33 årg.
1916.

Barn vänskap.

1 Sam. 18: 1—5.

är David vunnit seger över den filisteiske jätten Goliat, då hade han på samma gång vunnit oändligt mycket mer. Först och främst hade han vunnit sitt folks förtroende såsom en Herrens tjänare och hjälte. Fördenskull knöto sig deras förhoppningar för kommande dagar vid honom.

Men det allra skönaste han vann, var konungasonen Jonatans vänskap, vilken under alla tider sedan dess stått såsom en skön förebild på uppriktig, sann och trofast vänskap.

Hos dessa två ynglingar David och Jonatan bodde en varm och innerlig gudsfruktan, som uppenbarade sig i en rad av ädla handlingar. Hos dem bägge glödde och kärleken till fosterlandet, som ofta hotades och anfölls av de illsluga filistéerna. I striden mot dem vågade de ofta sitt liv för att värna sitt lands frihet och oberoende.

Men dessutom voro de till sinnelaget besläktade. De älskade sång och musik och sitt folks säregna och högstämnda poesi, på samma gång de själva sjöngo och diktade härliga psalmer för att prisa och berömma Israels Gud. Det var således många föreningsband mellan dessa två högt benådade och mycket begåvade ynglingar.

Efter Davids seger över Goliat fick David försaka trevnaden och sin obemärkta ställning i sin faders hem i Betlehem. Saul tog honom till sitt hov. Måhända var detta på inrådan av Jonatan, som hade David så kär som sin egen själ.

Men David hade gått till fronten och i striden i sin enkla herdedräkt. Han hade ingen annan. Jonatan sörjde för att David blev klädd i hovmannadräkt. Han gav David sin mantel och sina övriga kläder. Ja, till och med sitt svärd och sitt bälte och sin båge. Davids enda vapen hittills hade varit hans träffsäkra slunga. Det var med den han blivit nationalhjälten, om vilken Israels kvinnor sjöngo: "David har slagit tiotusen".

Men i Sauls hov fick David inte bara spela på sin harpa och sjunga andliga visor till Herrens lov. "Saul satte honom över krigsfolket." Det var ett stort uppdrag för en yngling. Men han var högt benådad och rikt begåvad, sade jag, och detta behövde han nu, då han skulle öva Israels ynglingar och män i krigiska värv. Var det någon, som var harhjärtad och därtill rädd om sitt skinn, så förstod David att ingjuta mod och kraft och ett offervilligt sinne hos honom. Alla vekliga gossar i Israel blevo under Davids fostrande inverkan riktiga hjältar. Och allt folket fann behag i honom, till och med Sauls tjänare.

Men filistéerna hotade Israels land än här och än där. Då sände Saul

ut David emot dem. Och David och hans män hade framgång över allt, dit Saul sände honom. Det visade sig allt fort, att Herren var hans starkhet. Och vi förstå, att Jonatan och David följdes åt också i stridens värv, och vänskapsbandet mellan dem knöts allt fastare.

Det är en kostelig ting att gudfruktiga gossar och ynglingar förstå att skaffa sig en liksinnad vän. Självt ägde jag en sådan i min ungdom. Han var min granne och vi hade så mycket gemensamt. Men så blev han hastigt borttryckt genom döden. Och hur jag sörjde! Aldrig mer kunde min själ omfatta en vän, såsom jag omfattat honom. Herren ger och Herren tar.

Har du funnit en vän, så sök att vara rädd om vänskapen och sök att vara till uppbyggelse och glädje. Sök att hjälpa varandra att famna allt stort och ädelt, som bjudes i bibelns ord, i goda böcker och skrifter, i sång och musik och i gemensamt arbete.

Men det är icke blott gossarne, som kunna odla en ren och sann vänskap. Jag har sett, att även flickorna kunna sinsemellan vinna goda och trogna vänner. Jag har sett, huru en sådan vänskap varit till oändlig glädje och räckt hela livet. Men glöm ej, att vänskapen för att vara av rätta slaget måste helgas genom en sann tro på Jesus. I hans gemenskap adlas vänskapen. Med honom återfinna vi våra vänner i evighetens värld.

J. B. Gauffin.

Skeppsgossen.

Vid stranden låg ankans hydda. Hon satt utanför dörren och såg solen sänka sig ned mot det stora havet, som bredde ut sig framför henne, så långt ögat kunde nå.

Länge satt hon där alldeles orörlig. Hennes tankar voro hos hennes älskade gosse, som nu färdades på de vida vatt-

nen långt ifrån mors hem. Allt eftersom hennes sons bild trädde fram klarare för henne, blev också tanken på alla de faror och frestelser, för vilka han var utsatt, allt mera levande, och hon grät tyst tårar av längtan. Händerna knäpptes ofrivilligt, och en varm bön för hennes barn steg mot höjden.

Solen sjönk i havet och skymningen bröt in, då hon reste sig upp.

»Jag känner mig så tröstad och lätt», tänkte hon. »Min bön har nått fram till Guds hjärta, och därifrån skall den nå fram till min gosse och antingen tillföra honom glädje, om han går på Guds vägar, eller varna honom, om han vikit bort därifrån.» —

Ute på det stora havet låg fregatten alldeles stilla. Icke en fläkt rörde sig, seglen hängde slappa, och flaggan akterut rörde icke de tunga vecken. På däck var det tämligen tomt — endast på skansen stodo några officerare omkring chefen.

Manskapet befann sig nere på batterierna, till största delen sysselsatta med de vanliga göromålen. Det var endast vakten i stora mårnen, som hade en ovanlig och för vaktmanskap strängt förbjuden sysselsättning för sig. De två matrosar, som hade vakten där, sutto nämligen däruppe i god ro och spelade kort. Och det värsta var, att de två voro icke ensamma. De hade lockat en liten skeppsgosse upp till sig, och de blygdes icke att spela med honom om de få slantar han ägde. Den osaliga spel- och vinningslystnaden började redan få herravälde över den unge gossen. Redan hade han förlorat två klädespersedlar, och nu skulle en varm ylletröja vara insatsen. — Då sjönk solen i havet.

Flera av sjöfolket hade nu kommit upp på däck. Officerarne på skansen stodo och beundrade den vackra solnedgången och aftonrodnaden. Just i det solen sjönk, kom en svag bris från land och närmade sig skeppet. Vattnet krusades, snart var vindpusten framme vid skeppet. I nästa ögonblick kändes den på deras pannor. Men nu fästes officerarnes uppmärksamhet på ett litet moln av vita flingor, som muntert dalade ned och dansade omkring deras öron.

»Det är spelkort!» ropade chefen, då han äntligen fick fatt i en klöverknekt, som var nog fräck att slå kullerbytta mitt på hans näsa och därefter lägga sig över hans ögon och för ett ögonblick beröva fregattens förare synförmågan. »Vad tyc-

ker ni, mina herrar — man vågar spela kort på vakten här ombord.»

Det dröjde icke länge, förrän vakthavande officerens stämma ljud: »Båtsman, låt kalla vakten i stora mårnen och blås alle man på däck till bestraffning!»

»Åh, Gud hjälpe mig!» stönade den lille skeppsgossen, då den plötsliga vindstötten förde alla korten ut över däck.

»Var tyst, pojke. Kryp bakom seglet och håll dig fast i tågen, ingen har sett dig», sade den äldste av matroserna. »Du klarar dig nog, men vi två måste väl göra ryggen i ordning till en allvarsam smörjelse. Icke sant, John?»

»Hm», svarade John, och så började båda två något dröjande äntra ned. »Vem kunde ana det, så molstill som det var och nu är igen?»

Men bakom seglet hängde den unge skeppsgossen med klappande hjärta. Vilken ångest och förskräckelse, och om han blev upptäckt, vilken skam! Han, som ständigt framställdes såsom ett mönster för de andra pojkarna ombord, skulle nu kanske bindas vid kanonen och därutstå ett pinsamt straff. Igenom hans ångest steg ofrivilligt ett rop till Gud om hjälp och löftet — ett löfte, som han sedan obrottsligt hållit: han ville hädanefter försaka varje spel och endast följa de förmaningar, som givits honom av hans mor — av *mor*, vars kära drag aldrig stått så levande för honom som i de ångestfyllda minuter han hängde i tågverket.

Men icke skulle han fegt söka komma undan straffet! Nu hade han fått mod att bekänna, att även han varit med om att överträda den lag, som gällde för manskapet ombord.

Med rodnande kinder och ångestfull blick stod han snart inför chefen och bekände sin förseelse. Och han fick sitt straff — några slag på ryggen av båtsmannens tamp. O, huru de brände i hans inre dessa slag, och huru skammen färgade hans kinder blodröda! Men aldrig mer frestades han att bryta det löfte han givit inför Gud, då han hängde där uppe i tågverket.

Söndagsskolan i Björbo.

Med fotografi.

För Barnavännens många läsare är det nog inte så lätt att taga reda på, varest Björbo ligger på för plats i vårt land. Och då nu söndagsskolan från denna plats sänt sitt fotografi för att intagas i vår tidning, vore det ju illa, om ni inte finge en aning om, vad det är för små landsmän och landsmaninnor, som vi i dag presentera för eder.

Lyckligtvis har farbror Barnavän rest förbi Björbo en gång på järnväg, när jag var och hälsade på mina små och stora vänner i Dala—Järna, och därför kan jag tala om för eder, att gossarna och flickorna på fotografiet äro små dalkarlar och dalkullor. Ty Björbo ligger i Dalarna vid västra Dalälven och vid Falu—Björbo järnväg. Söderifrån finnes järnväg även från Ludvika.

I Västerdalarna är naturen omväxlande

och vacker, på sina ställen riktigt storartad, som man lätt finner, om man reser vidare förbi Vansbro till Mora och Orsa.

Söndagsskolbarnen i Björbo hälsa till alla Barnavännens läsare, att de äro åtskilligt flera än de, som äro med på detta fotografi. De sände också ett annat fotografi, där de alla voro samlade, men det var inte så tydligt, att det kunde överföras på kliché och tryckas. Därtill fordras bra fotografier, som inte äro mörka och otydliga.

Emellertid hälsa vi kärt till lärare och barn i Björbo, och önska dem välsignelse från Herren, varje gång de samlas omkring Guds ord. Måtte alla Svenska Missionsförbundets söndagsskolor med dess hundratjugutusen barn bedja för varandra och känna sig såsom ett inför himmelens Gud!

Redaktionen.

Rik nog, som nöjd är.

Frits på herregårdsterassen
går och gnäller hela da'r,
han är trött på ståten, stassen.
»Usch, så ledsamt jämt jag har!»

Gunghäst, boll, trumpet och trumma
ligga slängda i en vrå.
»Alla sakerna ä' dumma!
Hur ska jag nå't roligt få?» —

Bengt i torparns lilla täppa
har ett litet paradis,
som han säkert ej vill släppa
av till dig för något pris.

På staketet kan han rida,
det går undan, må du tro,
helst när han ska ut och strida.
Hejsan över berg och mo!

Bagarbod med vetebullar
har han vid en vedbodknut.
Nya kakor kvickt han rullar,
om förrådet tagit slut.

La'gård har han. Femtityra
grankottskossor uti rad.
Kalvar, som han ej kan styra,
springa där bland gröna blad.

Gårdar, byar, hela städer
bygger han av grus och sten.

Glad han är i alla väder,
verksam intill kvällen sen.

Stackars Frits, så missbelåten!
Lycklig Bengt, som jämt är nöjd!
Hellre ingenting av ståten
men ett hjärta fyllt av fröjd!

ELLA.

Fransiska.

(Forts. fr. föreg. n:r).

Vi förklarade för henne, att hennes önskan i denna riktning varken skulle göra till eller ifrån. Då sade hon, att hon ville heta Margareta liksom jag. Far förklarade för henne, att om vi bägge hade samma namn, skulle den ena komma, när han ropade på den andra, och därför fick hon inte välja det namnet. Vi föreslog, att hon skulle kalla sig Johanna efter min faster,

men det ville hon på inga villkor. Det lämnade kvar en bitter smak i hennes mun, sade hon; vad hon menade därmed vet jag inte. Det gick en god tid, innan hon fann ett passande namn. En gång måste vi försöka övertala henne att inte låta kalla sig »karamell». Hon tyckte så mycket om dem, som herr Martin en gång skickade mig från Filadelfia.

En dag, då hon var inne i faster Johannas rum, såg hon ett porträtt, som föreställer en kvinnlig missionär, som vi hålla mycket av. Hon har ett så vackert ansikte; jag kommer alltid att tänka på en lugn, djup sjö, när jag ser på henne. Far talade om allt det goda hon hade utrett, och då den lilla svarta prinsessan frågade om hennes namn, och far sade, att hon hette Fransiska, sträckte hon på sig och sade: »Jag vill också vara en Fransiska, jag vill också vara god och ädel, så att mitt ansikte blir lika vackert som hennes».

Jag skrattade åt den tanken, att hon någonsin skulle kunna bli annat än en lustig liten svart varelse. Den gången drömde jag inte om, att det skulle komma en dag, då hennes ansikte skulle synas vackert i mina ögon. — Men far säger, att jag har inte kommit till den delen av min berättelse ännu.

Far sade till henne, att så länge hon var en snäll flicka och lydig mot honom och mot mor, skulle hon få heta Fransiska. Och Fransiska var verkligen så snäll, som hon kunde vara.

Far sade, att hon hjälpte honom att förstå folket bättre än han gjort under de femton år han varit i Afrika. Far förklarade för henne, varför de inte fingo göra alla de förskräckliga saker, som de göra, och så sade hon det till dem. De förstodo Fransiska.

Far kunde aldrig få dem att låta bli att äta upp våra meloner, innan de voro mogna; men det kunde Fransiska.

Hon fick dem också att sluta med att vara oordentliga och smutsiga vid sitt arbete — de äro nämligen så litet renliga.

Till slut tyckte far alltid, att han måste fråga Fransiska, var gång det var små tvister och gräl bland dem. Fransiska brukade då sitta tyst en liten stund och se något inåtvänd ut, därpå kunde hon säga: »Nye fader, sänd dem bägge två upp till bergen för att valla korna»; eller någonting sådant.

Det dröjde inte länge, förrän faster Johanna och jag började bli avundsjuka på

Fransiska, för att far alltid ville höra, vad hon sade. Nu skäms jag däröver; men den gången hade jag inte lärt, att man skall vara glad, att det goda sker, även om man själv inte har någon del i det. Jag borde ha varit glad, att Fransiska kunde vara en hjälp för far, men det var jag inte, och det var inte heller faster Johanna. Hon sade en dag: »Vet du, Filip, jag tycker, att en vuxen man skulle skämmas för att låta leda sig av ett hedniskt barn».

»De äro som barn allesammans», sade han, »varför skulle jag skämmas för att erkänna, att Fransiska förstår dem bättre än jag. Vem var det som sade: 'Ett litet barn skall leda dem'?»

»Ja, men far», sade jag, »när du bryr dig om, vad ett barn säger, så vore det väl naturligare, att du frågade ditt eget barn till råds. Faster Johanna och jag skämmas för dig.»

Men det var just för att inte far lyssnade till Fransiskas råd, som det förskräckliga hände, som jag nu skall berätta. Det var en sprattelgubbe, som var skulden. Far säger, att jag skulle kalla denna berättelse: »Den sorgliga historien om sprattelgubben». Men det kan jag inte, för jag har lovat Fransiska att ge den namn efter henne.

Far skar själv ut sprattelgubben och målade den åt mig. Fransiska och jag tyckte bra om den bägge två, men då vi visade den för infödingarne, skreko de och sprungo, så snart vi drogo i snörena och fingo den att sprattla med armar och ben. De trodde den var levande, och det roade oss att skrämma dem.

Men vi ledsnade vid den, då det gått en tid, ty vi voro i verkligheten för stora för sådana barnsligheter. Vi hade nästan glömt den, då far och vi alla började märka, att det var jäsning bland vårt folk.

De sutto i små kretsar och viskade och rullade med ögonen, pekade och vinkade, som de alltid göra, när det är något på färde. Far kunde inte få något ur dem, men Fransiska upptäckte snart vad det var. Det var sprattelgubben det gällde.

»De säga att det är en ny Gud du tagit dig i stället för den store, himmelske anden», sade Fransiska, »och att sedan den har kommit, har boskapen börjat dö, och så ha de märkt, att onda andar stuc- kit dem i magen med skarpa spjut.»

»Säg till dem, att de har ätit gröna, omogna meloner nu igen», sade far. »Det är dessa, som de fått ont i magen av. Och korna dog, för att de låtit dem dricka orent vatten. Tala också om för dem, att det är en leksak, som jag gjort för att roa mina små flickor.»

»Det har jag sagt dem många gånger, men då svarar de, att då skulle du taga pappgubben ut till dem och bränna den, medan de se på.»

»Ja, tag den du och bränn upp den, medan de se det.»

Fransiska såg mycket betänksam ut. »Men om du bränner den, fader Filip, ska dina barn alltid tro, att det är en gud, som du bränner, för att du är rädd för dem. Tag din kniv och skär en ny, medan de se på, då ska de tro, att det är som du säger bara ett stycke papp, som ingen skada kan göra.»

»Har jag någonsin ljugit för dem, så att de ha orsak till att inte tro vad jag säger?» sade far. »Jag tycker det är en underlig idé du har», tillade han, men han tog i detsamma upp sin kniv ur fickan.

»Hör du Filip», sade faster Johanna, »det är fullkomligt löjligt, att du gör sådan affär av det barnet. Man skulle nästan tro, att du ansåg henne så vis som själva Salomo. Jag tror verkligen, att om hon sade, att du skulle äta hö, så gjorde du det.»

»Jag tror i alla fall, att hon har rätt», sade far, men han lade dock ner kniven i fickan igen.

Tyvärr lyssnade far denna gång till faster Johannas tadel, men Fransiska hade verkligen rätt, och detta bevisades av vad som hände följande dag. På natten höll folket rådslag, och det bestämdes, att de skulle stjåla mig och bära mig in i skogen och gömma mig i en flodhästgrop och låta mig stanna där, till dess far förstörde sprattelgubben, som de

trodde dödade deras kor och förorsakade dem värk i magen.

Far säger, att jag skall berätta vad en flodhästgrav är. Det är ett mycket stort och djupt hål, som de infödda grävt för att fånga flodhästar i. De täcker över den med långa, smala bambustänger, däröver lägger de sedan blad och rankväxter, och därovanpå grästorv, så att den så mycket som möjligt kommer att likna marken däromkring. De gräver dessa hål, där flodhästarna brukar söka sin föda. Så snart ett av de stora djuren kommer ut på betäckningen, faller det igenom, och en flodhäst kan naturligtvis inte komma upp igen, när den är så djupt nere. Ni ska då lätt kunna förstå, att det inte heller var så stor utsikt för mig att komma upp.

De hade säkert aldrig haft i sinnet att göra mig något verkligt ont, och alltsammans skulle ha gått mycket bra, om de inte hade givit två främmande män från tyska gränsen det uppdraget att bära mig bort och passa på mig. Dessa män hade varit blott några få veckor bland oss, och jag tror, att det var de, som hittade på, att sprattelgubben var en gud. (Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 20—26 nov. 1916.

- M. 20. Ps. 1: 1—6. Olika vägar.
T. 21. v. 1. Lyckan av att fly de ogudaktigas väg.
O. 22. v. 2. Glädjen av Guds ord.
T. 23. v. 3. Välsignelsen av att gå de rättfärdigas väg.
F. 24. v. 4. De ogudaktiga liknas vid agnar.
L. 25. v. 5. De ogudaktigas dom.
S. 26. v. 6. De olika vägarnas slut.

Söndagsskoltext för den 26 november.

23 Sönd. e. Trefaldighet.

Olika vägar.

Ps. 1: 1—6.

Minnesvers: Mal. 3: 18. I skolen då åter få se, vilken skillnad det är mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som icke tjänar honom.

Svenska Missionsförbundets jultidningar för barn

under redaktion av Anna och J. B. Gauffin.

1. Kring Granen och Brasan 1916.

Tjuguåttonde årgången.

Kring Granen och Brasan anmäler härmed sin 28:de årgång till prenumeration. Denna jultidning, som med sitt goda innehåll och sina fina illustrationer för varje år vunnit allt större spridning och blivit en kär och efterlängtdad vän för Sverges barn i hem, skolor och söndagsskolor, har nu utkommit och sändes efter rekvisition från Svenska Missionsförbundets Exp. fraktfritt till rekvisiterna. INNEHÅLL: *Julen i hemmet*, omslagsvignett i akvarell av fru Jenny Nyström med text av Carl Boberg. *Åra vare Gud i höjden*, betraktelse för barnen av J. B. Gauffin med vignett av Jenny Nyström. *Affärsmanen på Sirilund*, berättelse av Amanda Sevaldsen, med teckningar av Jenny Nyström. *Äppelblommans saga* av Selma Holmgren, med 3 akvareller. *I lotsens stuga*, berättelse av Maria Durling, med teckningar av fru Gerda Tirén. *Det sjunger*, akvarell av Jenny Nyström, med text av Elin Nordin. *På Aspanäs*, akvarell av Gerda Tirén. *Hemmets solsken*, poem av Anna Ölander, med akvarell. *Olles harpa*, berättelse av Alfr. Smedberg med teckn. av Gerda Tirén. *Julrosen*, akvarell av Anne Ch. Sjöberg, med text av Aug. Bohman. Brev från Farbror Barnavän.

Kring Granen och Brasan kostar 30 öre i bokhandeln, men vid parti-köp direkt hos Sv. Missionsförb. Exp. lämnas den till 25 öre ex. och vart 11:e ex. gratis.

2. Barnens Jul.

Fjärde årgången.

Denna synnerligen vackra och innehållsrika jultidning, som från början motogs med stort intresse och välvilja såväl inom barnavärlden som inom lärarekretsar, utkommer nu med sin fjärde årgång. Vi hoppas, att *Barnens Jul* genom lärares och föräldrars förmedling skall hitta vägen till allt flera av Sverges barn i hemmen och söndagsskolorna. *Fjärde årgången* innehåller: *Omslagsvignett* av fru Jenny Nyström. *Jesus och barnen i juletid* av J. B. Gauffin, med vignett. *Generalen och översten* berättelse av Amanda Sevaldsen, med teckningar av Jenny Nyström. »*Åh, den magistern*», berättelse av Elin Nordin, med akvarell. *Lillen sover i skogen*, akvarell av Elsa Ericson. *Tant Elsa*, av J. B. Gauffin, med akvarell. *En duktig pojke*, berättelse av Alfr. Smedberg, med teckningar av fru Gerda Tirén. *Framför dockskåpet*, akvarell av Elsa Ericson, text av Elin Nordin. *Barnavärldens sol*, poem av Aug. Bohman, med akvarell. Brev från Farbror Barnavän.

Priset å *Barnens Jul* är 20 öre i bokhandeln. Vid rekvisition direkt från Sv. Missionsförbundets Exp. 16 öre och vart 11:e ex. gratis.

3. Barnavännens Julnummer.

Andra årgången.

I likhet med föregående år utkommer ett sextonsidigt julnummer av Barnavännens i färgtryck. Den mottogs förlidet år med stort intresse av barn och lärare, och vi ha gjort vårt bästa för att ge den ett omväxlande innehåll och en fin utstyrelse i flera färger. Priset är bara 6 öre, då minst 10 ex. tagas på en hand direkt från förlaget, Barnhusgatan 10, Stockholm. Julnumret kommer gratis till alla Barnavännens prenumeranter.

Här är således mycket för barnen att få hos Svenska Missionsförbundets expedition till julfästerna. Behållningen av alla dessa tidningar tillfaller *Missionsförbundets verksamhet* och ej något enskilt bolag eller enskild person, varför vi bedja Missionsförbundets församlingar och söndagsskolor att beakta detta vid val av jultidningar för barnen. Hjälpen oss, bröder och systrar, att sprida våra egna jultidningar till allt flere hem, skolor och söndagsskolor! Varje missionsvän för övrigt torde känna sig manad att sprida god läsning bland barnen och på samma gång främja Jesu Kristi mission i världen.

☞ *Bästa sättet* och det enklaste är att rekvirera tidningarna genom postanvisning eller annan kontant likvid. Följer ej likvid, uttages denna genom postförskott eller järnvägsefterkrav.

Alla rekvisitioner insändas till *Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm. Uppsala* i oktober 1916.
Redaktionen.